

Saa lydløst, som han formaaede det, begyndte han at klæde sig paa. Alligevel vaagnede hun. Med et lille Suk vendte hun sig tungt i Sengen, slog den ene Arm over Hovedet og sagde halvsovende:

»Hvad? Er du oppe?«

Han bad hende om blot at sove videre, — og næsten før han havde sagt det, sank hendes Øjenlaag i. Med et mat Forsøg paa at smile sov hun atter ind.

Per fuldførte nu i Hast sin Paaklædning. Men forinden han forlod Kammeret, kastede han endnu et Blik hen paa Sengen og betragtede den hvide Skikkelse, der laa dør i en uskøn Stilling lige paa Ryggen, med begge Armene bredt ud til Siden, det ene Knæ løftet. Hele den yppige Overkrop var blottet; de smalle Skulderstropper, der skulde holde Linnedet oppe, var gleden ned over Armene, saa Barmens svulmende Kødmasse laa ganske udækket. Udover Pudens flød det mørke Haar i vild Uorden; Hovedet laa paa Siden, lidt nedadbøjet; Ansigtet var blegt af Udmattelse. Mod sin Vilje blev Per en Stund staaende ved Sengens Fodende, fængslet af Synet, tankefuld, . . . tvivlraadig. Hans Hjærte bankede tungt. En ukendt Angst betog ham. Trods al sin Harm, sin Afsky følte han sig atter mægtigt hendragen af disse hvide Arme, af dette brede, roligt aandende Bryst, af disse halvaabne Læber, der endnu blussede af Favntagets Kys. . . . Han næsten